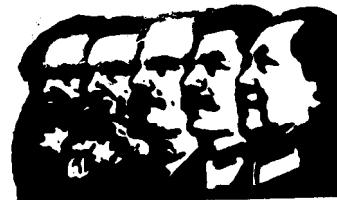




NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!



“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΜΑΡΤΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 276 ΔΡΧ. 200

ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΟΥΣ ΧΟΤΖΙΚΟΥΣ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Όσο ξεκαθαρίζει το τοπίο στην Αλβανία ξεπροβάλλει με ορμή απειλητικό και αποκρουστικό το έκτρωμα που οικοδομεί η ρώσικη διπλωματία στον αλβανικό νότο: Ένα σοσιαλφασιστικό πραξικό πημα που λεηλατεί και καταπίει τους πληθυσμούς που υποτίθεται πως απελευθερώνει, που καταργεί τη νόμιμη κυβέρνηση μιας χώρας που λίγο ή πολύ εκφράζει τις συνολικές διαθέσεις του πληθυσμού της και που ξαναδίνει την εξουσία σε ό,τι πιο σιχαμέρο και οπισθοδρομικό έχει γεννήσει ο σοσιαλφασισμός σε παγκόσμια κλίμακα: στην αλβανική κομματική νομενκλατούρα. Ασφαλώς πρόκειται για ένα αραβούργημα συνωμοσίας που στηρίζεται σε δύο δοκιμασμένους από τη ρώσικη διπλωματία παράγοντες: στην τύφλα και τη χοντροπετσιά της ευρωπαϊκής αστικής τάξης και στο φιλορώσο πρόεδρο που έχει θρονιαστεί στην ηγεσία των ΗΠΑ.

Αυτοί οι δύο εξωτερικοί παράγοντες, συνδυασμένοι με μια καλή υπονόμευση του γυάλινου μικροκαπιταλισμού στην Αλβανία, μπορούν να γεννήσουν με παγκόσμια συγκατάθεση το παραπάνω έκτρωμα.

Αλλά ένα έκτρωμα δεν πέφτει από τον ουρανό. Θέλει κύνηση, όπως και καθετί που γεννιέται.

Η προετοιμασία είχε γίνει από καιρό. Ο Μπερίσα είχε ήδη απομονωθεί διπλωματικά όταν αρνήθηκε να επαναλάβει τις εκλογές του '96, όπως του ζητούσαν επίμονα ο Κλίντον και η ΟΑΣΕ (ΟΑΣΕ είναι η πρώην ΔΑΣΕ, ένα διακρατικό ευρωπαϊκό όργανο που παίρνει αποφάσεις με ομοφωνία, δηλαδή μόνο όταν το θέλει και όπως το θέλει η χώρα που το ηγεμονεύει από την αρχή της ίδρυσής του, η Ρωσία). Ήδη από πολιτική άποψη από το '96 Ρωσία, ΗΠΑ και Ευρώπη είχαν πάρει θέση υπέρ της απαίτησης του Σοσιαλιστικού Κόμματος (του μεταμφιεσμένου χοτζικού κόμματος) να πάψει η δημοκρατική τάση Μπερίσα να κυβερνάει την Αλβανία μόνη της δίχως την έγκριση της κλασικής σοσιαλφασιστικής νομενκλατούρας. Αυτό που οι σο-

σιαλφασίστες ονόμαζαν διχτατορία του Μπερίσα ήταν οι πραγματικοί, αν και δειλοί, περιορισμοί που έβαζε ενάντια στην επιστροφή αυτής της μαύρης κλίκας στην εξουσία η ευρωπαιόφιλη αστική τάξη της Αλβανίας. Τέτοιος περιορισμός ήταν η φυλάκιση λίγων σοσιαλφασιστών τύπου Φάτος Νάνο. Το πρόβλημα με την Αλβανία ήταν ότι οι σοσιαλφασίστες είχαν αδυνατίσει τόσο πολύ την παραγωγική βάση της χώρας, την είχαν κρατήσει σε τόση καθυστέρηση και τόσο μακριά από την παγκόσμια αγορά, ώστε ήταν αδύνατο να σταθεί ένας καπιταλισμός της αγοράς δίχως την άσκηση μιας διχτατορίας ενάντια στην πανίσχυρη ως τα χθες φασιστική γραφειοκρατική αστική τάξη.

Η Ευρώπη και οι ΗΠΑ απαιτούσαν από τον Μπερίσα να φερθεί δημοκρατικά στους σοσιαλφασίστες και ταυτόχρονα απαιτούσαν από αυτόν να προχωρήσει απότο-

μα σ' έναν καπιταλισμό βυθισμένο στην παγκόσμια αγορά δίχως καθόλου να του δώσουν τη δυνατότητα μιας μεταβατικής περιόδου απαραίτητης για το σταδιακό και λιγότερο οδυνηρό εκσυγχρονισμό του παλιωμένου κρατικοκαπιταλιστικού τομέα ή έστω να τον ενισχύσουν οικονομικά για δόλη τη μεταβατική περίοδο. Έτσι η Αλβανία μπήκε στην ευρωπαϊκή σκηνή με την δύξηνση στο έπακρο δύλων των εσωτερικών κοινωνικών και πολιτικών της αντιθέσεων. Ο καπιταλισμός της έγινε γυάλινος, δηλαδή χρηματιστικός και εμπορικός με ασήμαντη παραγωγική βάση, όπως γυάλινη έγινε και η πολιτική της δημοκρατία, αφού η παλιά σοσιαλφασιστική νομενκλατούρα έμενε ουσιαστικά αλώβητη με όλη της τη βαθιά πολιτική ισχύ και τις διασυνδέσεις.

Δεν έμενε παρά να γίνει ένα ρήγμα στο γυαλί και ύστερα μια

ελαφριά ώθηση από τους σοσιαλφασίστες. Το ρήγμα ήταν η κατάρρευση των πυραμίδων και η ελαφριά ώθηση το πολιτικό κίνημα των θυμάτων της κατάω από την καθοδήγηση των χοτζικών. Από κει και πέρα δε χρειαζόταν παρά ένα περιορισμένης έκτασης στρατιωτικό πραξικόπημα. Μερικές μονάδες στρατού στα χέρια των χοτζικών μοίρασαν τα όπλα στον αγαναχτισμένο όχλο του Νότου, στις συμμορίες και πρώτ' απ' όλους στον πολιτικό τους στρατό, και έτσι είχαμε μια σοσιαλφασιστική διχτατορία ντυμένη με τα ρούχα της λαϊκής εξέγερσης.

Μόλις δημιουργήθηκε αυτός ο πολυπληθής, δίχως πρόγραμμα, δίχως όραμα, δίχως πολιτικό υπόβαθρο στρατός, έγινε έρμαιο του μόνου οργανωμένου και έμπειρου πολιτικού οργανισμού του, του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Αυτόματα η γυάλινη δημοκρατία άρ-

χισε να καταρρέει. Γιατί της έλειπε ο μοναδικός υποχρεωτικός όρος επιβίωσης: η έγκριση της παγκόσμιας αγοράς. Εκείνο το κομμάτι της αλβανικής αστικής τάξης που έδωσε απόλυτη πίστη στο οικονομικό πρόγραμμα του δυτικού ιμπεριαλισμού χτυπήθηκε ακριβώς από το δυτικό ιμπεριαλισμό: Ευρώπη και Αμερική ενωμένες ενάντια της και υπέρ των χοτζικών στο πλευρό του ΟΑΣΕ, δηλαδή της Ρωσίας. Η αλβανική αστική τάξη για να αντέξει χρειαζόταν κάτι περισσότερο από χαρακτήρα, χρειαζόταν ένα εθνικό επαναστατικό πνεύμα. Άλλα πού να το βρει, αφού κι αυτή έβγαινε μέσα από την παλιά γραφειοκρατία αποτελώντας μόνο το αριστερό της κομμάτι;

Τώρα που γράφουμε αυτές τις γραμμές ο Μπερίσα υπάρχει στα Τίρανα, αλλά βλέπουμε τους

συνέχεια στη σελ.

ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΡΩΣΩΝ

Πορεία διαμαρτυρίας και ενημέρωσης στη γειτονιά των Ελληνορώσων πραγματοποίησε η ΟΑΚΚΕ την Τρίτη στις 11 του Μάρτη.

Η πορεία αυτή είχε σα στόχο να ενημερώσει και να κινητοποίησε το λαό της περιοχής ενάντια στη βία και την τρομοκρατία της χιτλερικής συμμορίας της "Χρυσής Αυγής". Είναι η περιοχή όπου πριν λίγες μέρες τραμπούκικη ομάδα 10 "ανθρώπων" χτύπησε στην είσοδο της καφετέριας ΛΟΜΠΙ 15χρονο μαθητή του 2ου Λυκείου Ν. Ψυχικού. Υπενθυμίζουμε στους αναγνώστες μας πως ο μαθητής αυτός είχε συμπαρασταθεί στους συντρό-

φους μας νεολαίους που μοίραζαν προκήρυξη στο σχολείο ενάντια στη "Χρ. Αυγή".

Μαζικό συνεργείο της οργάνωσης με ντουντούκα, προκήρυξη και αφίσα γύρισε όλους τους κεντρικούς δρόμους της γειτονιάς. Εξήγουσε στο λαό τον πολιτικό χαρακτήρα της χιτλερικής συμμορίας, ενημέρωνε για τη βία και την τρομοκρατία που σπέρνουν στη γειτονιά και καλούσε σε οργάνωση για να δοθεί μια μαζική λαϊκή απάντηση στους ναζιστές. Ταυτόχρονα καλούσε το λαό να απαιτήσει να βγει εκτός νόμου αυτή η οργάνωση και να περιφρουρήσει τη δημοκρατία και την ειρήνη.

Η εκδήλωση αυτή της οργάνωσης είχε σημαντική απήχηση στους κατοίκους. Πολλοί δημοκράτες έκφρασαν τη γειτονιά, και ιδιαίτερα τους μαθητές, από την τρομοκρατία των χιτλερικών, ενώ σε όλους τους κατοίκους η αποκάλυψη αυτής της τρομοκρατίας προκάλεσε τη μεγαλύτερη οργή.

Η ΟΑΚΚΕ θα συνεχίσει αποφασιστικά τη δράση της ενάντια στη φασιστική συμμορία εκτιμώντας την απειλή που αυτή αντιπροσωπεύει για τη δημοκρατία στη χώρα.

Το αίτημα να βγει εκτός νόμου η "Χρ. Αυγή" δεν είναι ό-

μως ένα αίτημα που αφορά μόνο την οργάνωσή μας. Είναι ένα αίτημα που πρέπει να γίνει σημαία ενός ευρύτερου δημοκρατικού κινήματος, όλων των δυνάμεων που ενδιαφέρονται πραγματικά για τη συντριβή της φασιστικής συμμορίας.

Αφορά κάθε πολιτικό ή μαζικό φορέα, καθένα που θέλει να σταθεί στοιχειωδώς στις γραμμές της δημοκρατίας.

Η ΟΑΚΚΕ έτσι και αλλιώς θα δώσει την πάλη εκφράζοντας τις διαθέσεις των πιο πλατιών λαϊκών μαζών και κινητοποιώντας τες σ' αυτή την κατεύθυνση.

συνέχεια στη σελ. 2

Ο ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΡΦΕΤΟΣ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ ΑΛΒΑΝΙΚΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Μεμιάς όλος ο εξωκοινοβουλευτικός “επαναστατικός” συρφετός βρέθηκε επικεφαλής της ντόπιας και βαλκανικής αντίδρασης. Δίχως δεύτερη σκέψη κάθε “μ-λ”, ΝΑΡ και ΑΚΟΑ, δηλαδή οι καθαρές κνήτικες εμπροσθοφυλακές, αλλά και κάθε “Δίκτυο”, δηλαδή η διεθνιστική μεταμφίεση του ΣΥΝ, τάχθηκαν στο πλευρό της “μεγάλης αλβανικής εξέγερσης”. Ο Περισσός μπορούσε να είναι ευχαριστημένος που όλα τα παιδιά του την κατάλληλη στιγμή βρέθηκαν στη θέση τους, πραγματοποιώντας τη μακάβρια διαδήλωσή τους το βράδυ της 13 του Μάρτη για να χειροκρότησουν την καταστροφή της Αλβανίας και την αρχή μιας νέας ατέλειωτης πυρκαϊάς στο βαλκανικό νότο.

Το ορμητικό πέρασμα όλου αυτού του συρφετού στην πρώτη γραμμή της ρώσικης νεοναζιστικής πολιτικής στα Βαλκάνια γεννάει αυτόματα στους πραγματικούς διεθνιστές της χώρας μας την υποχρέωση να υπερασπίσουν, καθός είναι πια μόνοι τους, με τη μεγαλύτερη ένταση των δυνάμεών τους την υπόθεση της ειρήνης και της δημοκρατίας.

Τώρα πια δεν έχουμε να κάνουμε ούτε με το Μακεδονικό ούτε με το Βοσνιακό, όπου ο σοσιαλφασισμός έπαιζε σε δύο στρατόπεδα. Εδώ όλα είναι για την πτώση της φιλοευρωπαϊκής τάσης της αλβανικής αστικής τάξης και το πέρασμα της Αλβανίας στη ρώσικη τροχιά. Εδώ ο εξωκοινοβουλευτικός πραξικοπηματισμός είναι υποχρεωμένος να πάρει σταθερή και μαχητική θέση στο πλευρό της αντίδρασης. Και την πάρινε.

Ασφαλώς αυτή η συμπεριφορά είναι στη φύση του. Όμως διαπράττει τούτο το έγκλημά του δχι μόνο δίχως τύψεις, αλλά και με χαρούμενη διάθεση. Αυτό δεν οφείλεται τόσο στη φύση του, όσο στην υποδειγματική παράσταση επανάστασης που έστησαν οι πραξικοπηματίες της ίδιας της Αλβανίας και οι Ρώσοι προστάτες τους.

ΟΙ ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΕΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ

Μα δεν είναι οι χοτζίκοι σοσιαλφασίστες αυτοί που προσποιήθηκαν με επιτυχία επί δεκαετίες τους πιο γνήσιους μαρξιστές-λενινιστές του κόσμου την ώρα που οδηγούσαν την Αλβανία με άλματα από το 20ό προς το 16ο αιώνα; Δεν ήταν αυτοί που τόλιμησαν να βγουν από τ' αριστερά στο Μάρτη Τσε Τουνγκ και την πολιτιστική επανάσταση την ώρα που μετέτρεπαν την Αλβανία στο πιο διεθναρμένο κράτος της ανατολικής σοσιαλφαστικής Ευρώπης; Δεν είναι αυτοί οι αρχιαπατεώνες που κράδαιναν τις αρχές του μαρξισμού ενάντια στον καπιταλισμό για να εγκαθιδρύσουν την αντικαπιταλιστική τους κομματική φεούδαρχια;

Τέτοιοι παγκόσμιου επιπέδου δεξιοτέχνες της πολιτικής και ι-

δεολογικής αντιστροφής, τέτοια όσκαρ σκηνοθεσίας επαναστάσεων δε θα μπορούσαν να γεμίσουν με ρίγη συγκίνησης τον έλληνα εξωκοινοβουλευτικό κνήτη; Ασφαλώς και θα μπορούσαν, αφού ο στόχος τους ήταν πολύ ευρύτερος, δηλαδή να εξαπατήσουν μια ολόκληρη ευρωπαϊκή και παγκόσμια κοινή γνώμη. Και μέχρι στιγμής έχουν καταφέρει να γίνεται λόγος αν όχι για μια επανάσταση, τουλάχιστον για μια λαϊκή εξέγερση.

Όμως τέτοιου είδους σκηνοθεσίες δεν μπορούν να περάσουν σε ανθρώπους στοιχειωδώς πληροφορημένους που δεν έχουν την προδιάθεση να μαγεύονται από πενταήμερες νικηφόρες επαναστάσεις.

ΕΝΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Αν λοιπόν κανείς επεξεργαστεί ψυχράπιμα τα στοιχεία που δίνουν οι τηλεοπτικές εικόνες και οι γραφτές ανταποκρίσεις και τα συνδύασει με τις ανοιχτές πολιτικές - διπλωματικές εξελίξεις, θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η περίφημη επανάσταση του νότου είναι ένα στρατιωτικό πραξικόπεπτο.

Κάθε λαϊκή επανάσταση ή και εξέγερση διαθέτει ένα άμεσο πολιτικό κεντρικό σύνθημα που θα μπορούσε στην περίπτωσή μας να είναι και το “κάτω ο Μπερίσα”. Όμως πίσω απ' αυτό θα υπήρχε πήρε τα όπλα και από ποιον πήρε τα όπλα. Τα όπλα δεν τα πήρε με το αίμα του από τον εχθρό ούτε τα κρατούσε από πριν σα στρατιώτης στη διάρκεια ενός μεγάλου αιματηρού πολέμου. Δεν οικοδόμησε δηλαδή αργά και βασανιστικά ένα λαϊκό στρατό, όπως έκανε στην κινέζικη επανάσταση, ούτε οι στρατιώτες ενός αστικού στρατού στασίασαν ενάντια στους αξιωματικούς τους, όπως έγινε στη ρώσικη επανάσταση.

Μιλώντας κυριολεκτικά, εδώ ο λαός δεν πήρε τα όπλα, αλλά του τα δώσανε. Και του τα έδωσε ο αστικός στρατός και οι αξιωματικοί του. Γι' αυτό εδώ, αντίθετα με κάθε επανάσταση, επικεφαλής των εξεγερμένων και των “επιτροπών” τους είναι ανώτατοι αξιωματικοί και αρχιασφαλίτες. Γι' αυτά τα στοιχεία μπορεί κανείς να βεβαιωθεί διαβάζοντας τον ίδιο τον επίσημο πλασιέ της εξέγερσης στη χώρα μας, το Ριζοσπάστη. Εκεί στο φύλλο της 8 του Μάρτη η Παπαρήγα ομολογεί ότι ο λαός εξοπλίστηκε «από τμήματα του ίδιου του αλβανικού στρατού ο οποίος δεν είναι ενιαίος», ενώ στο ίδιο φύλλο διαβάζει κανείς ότι τοπικοί γρέτες σαν τον Καραλίου είναι πρώην αξιωματικοί των Δυνάμεων Ασφαλείας και γενικοί γηέτες σαν τον Τζεβάτ Κότσια είναι αξιωματικοί του αλβανικού στρατού.

Αυτά ασφαλώς δεν αποτελούν πρόβλημα για μια φυλλάδια που μονίμως ορκίζεται στην ενότητα στρατού και λαού και υπερασπίζεται με πάθος τα συμφέροντα, τους μισθούς, την αισιοδοσία της πλευράς της πολιτικής επικεφαλής του τον Μπερίσα. Αυτό το κομμάτι κοιτάει προς την Ευρώπη και τη δημοκρατία, ενώ το άλλο προς τη Ρωσία και το φασισμό. Βέβαια, οι σοσιαλφασίστες επικαλούνται διαρκώς τις

τον πατριωτισμό των καραβανάδων. Όμως ποιανών επαναστατών ηγετών θα σφίξουν το χέρι οι θιλιθέρες γκρούπες όταν θα πάνε για συμπαράσταση στους κατσαπλιάδες της νότιας Αλβανίας γλιτώνοντας από τα πολυέξοδα ταξίδια στους Ζαπατίστας; Θα σφίξουν, εννοείται, τα χέρια των ασφαλιτών και των αξιωματικών που είναι πιστοί στο Φάτος Νάνο, δηλαδή στο Χότζα και σε όλο εκείνο το μεσαιωνικό σκυλολόγι που μέχρι χθές κατασπάραζε τον αλβανικό λαό. Σ' αυτό δε θα δυσκολευτούν πολύ, γιατί μετά το θάνατο του Χότζα έχουν γίνει οι ίδιοι οι πιο φανατικοί συνεχιστές του σοσιαλφαστικού αντικαπιταλισμού και αντιμπεριαλισμού στο όνομα της πάλης ενάντια στην ανύπαρκτη “νέα τάξη”. Εκεί που θα δυσκολευτούν θα είναι στα συνθήματα που θα φωνάζουν στις συγκεντρώσεις των λαϊκών επιτροπών. Θα υποχρεωθούν να φωνάζουν μόνο ένα σύνθημα, το μοναδικό αυτής της εξέγερσης, το “κάτω ο Μπερίσα”.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΔΙΧΩΣ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΛΑΛΑΓΗΣ

Κάθε λαϊκή επανάσταση ή και εξέγερση διαθέτει ένα άμεσο πολιτικό κεντρικό σύνθημα που θα μπορούσε στην περίπτωσή μας να είναι και το “κάτω ο Μπερίσα”. Όμως πίσω απ' αυτό θα υπήρχε πήρε τα όπλα και από ποιον πήρε τα όπλα. Τα όπλα δεν τα πήρε με το αίμα του από τον εχθρό ούτε τα κρατούσε από πριν σα στρατιώτης στη διάρκεια ενός μεγάλου αιματηρού πολέμου. Δεν οικοδόμησε δηλαδή αργά και βασανιστικά ένα λαϊκό στρατό, όπως έκανε στην κινέζικη επανάσταση, ούτε οι στρατιώτες ενός αστικού στρατού στασίασαν ενάντια στους αξιωματικούς τους, όπως έγινε στη ρώσικη επανάσταση.

Κάθε λαϊκή επανάσταση ή και εξέγερση διαθέτει ένα άμεσο πολιτικό κεντρικό σύνθημα που θα μπορούσε στην περίπτωσή μας να είναι και το “κάτω ο Μπερίσα”. Όμως πίσω απ' αυτό θα υπήρχε πήρε τα όπλα και από ποιον πήρε τα όπλα. Τα όπλα δεν τα πήρε με το αίμα του από τον εχθρό ούτε τα κρατούσε από πριν σα στρατιώτης στη διάρκεια ενός μεγάλου αιματηρού πολέμου. Δεν οικοδόμησε δηλαδή αργά και βασανιστικά ένα λαϊκό στρατό, όπως έκανε στην κινέζικη επανάσταση, ούτε οι στρατιώτες ενός αστικού στρατού στασίασαν ενάντια στους αξιωματικούς τους, όπως έγινε στη ρώσικη επανάσταση.

Κάθε λαϊκή επανάσταση ή και εξέγερση διαθέτει ένα άμεσο πολιτικό κεντρικό σύνθημα που θα μπορούσε στην περίπτωσή μας να είναι και το “κάτω ο Μπερίσα”. Όμως πίσω απ' αυτό θα υπήρχε πήρε τα όπλα και από ποιον πήρε τα όπλα. Τα όπλα δεν τα πήρε με το αίμα του από τον εχθρό ούτε τα κρατούσε από πριν σα στρατιώτης στη διάρκεια ενός μεγάλου αιματηρού πολέμου. Δεν οικοδόμησε δηλαδή αργά και βασανιστικά ένα λαϊκό στρατό, όπως έκανε στην κινέζικη επανάσταση, ούτε οι στρατιώτες ενός αστικού στρατού στασίασαν ενάντια στους αξιωματικούς τους, όπως έγινε στη ρώσικη επανάσταση.

Κάθε λαϊκή επανάσταση ή και εξέγερση διαθέτει ένα άμεσο πολιτικό κεντρικό σύνθημα που θα μπορούσε στην περίπτωσή μας να είναι και το “κάτω ο Μπερίσα”. Όμως πίσω απ' αυτό θα υπήρχε πήρε τα όπλα και από ποιον πήρε τα όπλα. Τα όπλα δεν τα πήρε με το αίμα του από τον εχθρό ούτε τα κρατούσε από πριν σα στρατιώτης στη διάρκεια ενός μεγάλου αιματηρού πολέμου. Δεν οικοδόμησε δηλαδή αργά και βασανιστικά ένα λαϊκό στρατό, όπως έκανε στην κινέζικη επανάσταση, ούτε οι στρατιώτες ενός αστικού στρατού στασίασαν ενάντια στους αξιωματικούς τους, όπως έγινε στη ρώσικη επανάσταση.

Κάθε λαϊκή επανάσταση ή και εξέγερση διαθέτει ένα άμεσο πολιτικό κε

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΣ, ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Την ώρα που δυναμώνουν οι παράγοντες του πολέμου στο Αιγαίο και την Κύπρο, δημοσιεύουμε το παρακάτω κείμενο ομιλίας του σ. Ζαφειρόπουλου που έγινε στη Λάρισα το φθινόπωρο του '95 στα πλαίσια μιας τοπικής αντιπολεμικής πρωτοβουλίας.

Σ' αυτό τοποθετείται η πάλη ενάντια στον ελληνικό σοβινισμό, ιδιαίτερα όπως εκδηλώνεται στα ελληνοτουρκικά, σαν το βασικό ζήτημα για τη συγκρότηση της επαναστατικής προτεριακής πρωτοπορίας σήμερα.

ΔΥΟ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ

Οι επαναστάτες και οι πραγματικοί αριστεροί βρέθηκαν πάντα σε δύο περιστάσεις όταν έκαναν αντιμπεριαλιστικό αγώνα.

Τη μια φορά πολεμούσαν σε συμμαχία με την αστική τάξη του έθνους τους και συχνά με όλο τους το έθνος ενάντια στον παγκόσμιο εχθρό της φάσης.

Την άλλη φορά πολεμούσαν τον παγκόσμιο κύριο εχθρό της φάσης σε σύγκρουση με την αστική τάξη του έθνους τους και συχνά σε σύγκρουση με τις αντιλήψεις της πλειοψηφίας του έθνους τους.

Από τις δύο αυτές περιστάσεις η δεύτερη είναι η πιο επώδυνη, ιδεολογικά και πολιτικά. Κάτω όμως από αυτή την περίσταση οι ανθρωποί δίνουν τις αληθινές εξετάσεις του διεθνισμού, κάτω από αυτήν σχηματίζεται το επαναστατικό προλεταριάτο σαν τέτοιο, και σαν τέτοιο αποχτάει συνείδηση του εαυτού του.

Η προτιγούμενη γενιά των ελλήνων επαναστατών είχε την τύχη να περάσει και από τις δύο δοκιμασίες.

Τις εξετάσεις στο διεθνισμό τις έδωσαν όταν καταγγειλαν την Μικρασιατική εκστρατεία και ήρθαν σε σύγκρουση με την πλειοψηφία του έθνους τους.

Χάρη σ' αυτή τη σύγκρουση σχημάτισαν ένα προλεταριακό απόσπασμα, το ΚΚΕ, που ύστερα από 20 χρόνια συσπείρωσε γύρω του όλο σχεδόν το έθνος ενάντια στο γερμανικό ιππεριαλισμό, που ήταν ο παγκόσμιος κύριος εχθρός της εποχής. Αυτή φαινόταν μια στιγμή ανεπίστρεπτου θριάμβου και σαν τέτοια ήταν η αρχή μιας πτώσης.

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗ

Και δεν αναφερόμαστε εδώ στην οργανωτική συρρίκνωση του επαναστατικού προλεταριάτου μετά το ΕΑΜ, που ήταν υποχρεωτική για ένα δεύτερο αντάρτικο (ΔΣΕ) που σκόπευε αποκλειστικά σχεδόν στη λαϊκή εξουσία. Αναφερόμαστε στην πτώση που οφείλεται στη διάβρωση της αριστεράς από το σοβινισμό των εθνικών της συμμάχων. Μιλάμε για τη διάβρωση που έκανε στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ η γεμάτη πατριωτική αυταπάρνηση, αλλά και γεμάτη "Μεγάλη Ιδέα" μικροαστική τάξη της πόλης και του χωριού που τον στελέχωσε.

Αναφερόμαστε στο χαρακτηριστικό γεγονός ότι ο αρχηγός του ΕΛΑΣ, ο τίμιος πατριώτης Σαράφης, ήταν ταυτόχρονα ένας από τους φανατικούς πραχτικούς πρωθητές της προσάρτησης της λεγόμενης Βόρειας Ήπειρου.

Το ΕΑΜ ήταν μια μεγάλη δη-

νέπεια του Κυπριακού. Το Κυπριακό είναι το τελευταίο όνειρο, το γεροντικό υστερικό όνειρο μιας επεχτατικής άρχουσας τάξης που πεθαίνει. Αυτό είναι το νόημα της "Ένωσης" με την Κύπρο.

Το έγκλημα της "Ένωσης" είναι πως έχει εμποδίσει την Κύπρο να συγκροτηθεί σαν ανεξάρτητο κράτος. Πολλοί λένε ότι ο ίδιος ο κυπριακός λαός ήθελε την "Ένωση". Μα ήθελε την "Ένωση" μόνο στο βαθμό που δεν είχε μπει στο σύγχρονο στάδιο της ιστορικής εξέλιξης και δεν είχε αποχθήσει μια προοδευτική ηγετική αστική τάξη, αλλά ήταν κάτω από την κυριαρχία της κυπριακής εκκλησίας. Η "Ένωση" είναι συνέπεια της ταυτόχρονης αντικειμενικής ανωριμότητας της κυπριακής εθνικής αστικής τάξης και του κυπριακού προλεταριάτου. Έτσι, βρέθηκε να είναι σαν ντόπια δύναμη επικεφαλής του αντιαποικιακού αντιεγγλέζικου αγώνα η φεουδαρχική κυπριακή εκκλησία και, ακόμα χειρότερα, ο ελληνικός σοβινισμός.

Έτσι, ο κυπριακός απελευθερωτικός αγώνας του 1955-59 διεξήχθη ουσιαστικά κάτω από την ηγεμονία του ελληνικού μοναρχοφασισμού. Όλη η αντίφαση και το σκάνδαλο με την Κύπρο είναι ότι επικεφαλής του εθνικοαπελευθερωτικού της αγώνα ήταν ένας συνεργάτης των Γερμανών, ο χίτης Γρίβας. Οι πολιτικοί συνεργάτες των Γερμανών στην αντιφαστική Ευρώπη είναι μετά τον πόλεμο νεκροί, στη φυλακή ή, το λιγότερο, εκτός εξουσίας. Στην Ελλάδα έγιναν ηγέτες του έθνους και φυλάχθηκαν τρυφερά από αντικομμουνιστές και σοβινιστές σαν το Γ. Παπανδρέου για να πραγματοποιήσουν την "Ένωση", ενώ τους ανέχτηκε η αριστερά της προδοσίας.

Η θεωρία της "Ένωσης" κρύβει ως τη σήμερα το γεγονός ότι η Κύπρος δεν είναι τμήμα του ελληνικού έθνους. Όταν πρόκειται για το εθνικό ζήτημα ο αρχιερείς της υποτιθέμενης αριστεράς ξεχνούν ολότελα το λεννινισμό: έθνος χωρίς κοινή οικονομική ζωή και εδαφική συνέχεια δεν υπάρχει.

Η Κύπρος ως τις αρχές του αιώνα δε διέθετε τίποτα από τα δύο. Υπάρχει ένα μικρό έθνος, το κυπριακό ή ελληνοκυπριακό. Πέστε το όπως θέλετε. Όμως υπάρχει.

Άλλωστε η "Ένωση" στο βάθος κατέρρευσε ακριβώς επειδή δεν είχε υλική εδαφική βάση. Αυτό στα μιαλά του ελληνικού σοβινισμού εκφράζεται συνήθως με τη φράση "η πολεμική μας αεροπορία δεν είναι σε θέση να προστατέψει αποτελεσματικά την Κύπρο".

Αυτή είναι η υλική βάση της τούρκικης επέμβασης. Την Τουρκία την έφερε στην Κύπρο η εγγλέζικη αποικιοκρατία στο ψυχοράγημά της για να εμποδίσει την "Ένωση", σαν αντίβαρο δηλαδή στην ελληνική διεκδίκηση. Το πρόσχημα της τούρκικης επέμβασης είναι η τούρκικη εθνική μειονότητα της Κύπρου, την οποία η τούρκικη άρχουσα τάξη θεωρεί επίσης από το δικό της επεχτατικό κίνητρο τμήμα του τούρκικου έθνους. Όμως τη διάσπαση της

τούρκικης εθνικής μειονότητας με το κυπριακό έθνος δεν την έφερε η Τουρκία, αλλά η εθνοεκκαθαριστική προϊστορία της "Μεγάλης Ιδέας". Οι Τούρκοι της Κύπρου φοβήθηκαν ότι με την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα θα πάθαιναν ό,τι και οι Τούρκοι της Κρήτης και όλης της πηγειρωτικής Ελλάδας, που πλήρωναν με γενοκτονία ή ξεριζωμό κάθε επέχταση του ελληνικού κράτους.

Γι' αυτό οι Τουρκοκύπριοι αντέδρασαν πάντα με γνήσιο πάθος στην "Ένωση", ανεξάρτητα από τις εξωτερικές υπεριαλιστικές επεμβάσεις στο Κυπριακό και τη στήριξη που έδωσε η δικιά τους καθυστέρηση στον τούρκικο σοβινισμό. Η τούρκικη δραστήρια αντίρρηση στο πρόγραμμα της "Ένωσης" χάλασε από τότε ως τα σήμερα τις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Για τον ελληνικό σοβινισμό η ιστορική χρονιά ήταν το 1974. Στα 1974 απότυχε το ελληνικό πραξικόπημα για την προσάρτηση της Κύπρου και πέτυχε η τούρκικη εισβολή - προσάρτηση του μισού νησιού.

Το ελληνικό πραξικόπημα απότυχε γιατί δεν το στήριξαν οι ΗΠΑ. Η τούρκικη εισβολή πέτυχε γιατί τη στήριξε η Ρωσία. Ο κυρίαρχος παραμορφωτικός μύθος για το Κυπριακό κρύβει ότι η μόνη δύναμη στον κόσμο που χαιρέτισε την τούρκικη εισβολή ήταν η Ρωσία με ανακοίνωση του πραχτορείου ΤΑΣΣ. Όπως ήταν η Ρωσία εκείνη που έριξε πρώτη τη γραμμή της διχοτόμησης το 1965 με την πρότασή της για διζωνική ομοσπονδία.

Αυτό ήταν ένα μεγάλο μάθημα για τον ελληνικό σοβινισμό, που κατάλαβε ότι για να κάνει μια μικρή χώρα πολιτική ανατροπής του στάτους κβο πρέπει να συμμαχεί με παγκόσμιες δυνάμεις που έχουν τέτοια στρατηγική.

ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΣΤΑΤΟΥΣ ΚΒΟ

Το στάτους κβο το θέλει η παλιά ηγεμονική δύναμη που προσπαθεί να κρατήσει τις παλιές θέσεις. Την ανατροπή του στάτους κβο τη θέλει η νέα ηγεμονική δύναμη, που θέλει να εκτοπίσει την παλιά. Οι ΗΠΑ, η παλιά παγκόσμια ηγεμονική δύναμη, μπορεί να ηγεμονεύει μόνο μέσα από την ελληνοτουρκική ύφεση, ενώ η Ρωσία, η νέα ηγεμονική δύναμη, μπορεί να ανοίξει ρήγματα μέχρι και να διαλύσει τη συνοχή του ΝΑΤΟ στη Ν.Α. πτέρυγά του μόνο μέσα από την ελληνοτουρκική υπεράρθρωση.

Κάθε πολιτική ανάλυση που στηρίζεται στο δήθεν παιχνίδι των ΗΠΑ του "διαίρει και βασιλεύει" δε στέκει. Το "διαίρει και βασιλεύει" έχει νόημα μόνο όταν υπάρχει ένας ηγεμόνας στο χωριό. Αλλιώς η διαίρεση οδηγεί τους διαιρούμενους στον ανταγωνιστή του.

Η Ρωσία έπαιξε με την Τουρκία μέχρι το 1980. Μετά το δυτικόφιλο πραξικόπημα των τούρκων στρατηγών εκείνη τη χρονιά η Ρωσία παίζει κύρια με την Ελλάδα.

Ο Α. Παπανδρέου είναι ο έλληνας μεγαλοαστός που θεμελίωσε τη ρώσικη στροφή του ελληνικού σοβινισμού μέσα από την καλλιέργεια του στρατηγικού α

ξαρτήματα για τις ιδεολογικές διαστροφές όλων των αντιδραστικών τάξεων. Εδώ είναι η ρώσικη ορθοδοξία υπηρέτρια του Τσάρου, εδώ η αναβίωση του ναζισμού με το Ζιρινόφσκι, εδώ ο ψηφιαλιστικός "κομμουνισμός" του Ζιουγκάνοφ, εδώ ο πανσλαβισμός και το τσαρικό όνειρο της τρίτης Ρώμης. Η Μόσχα είναι σήμερα ό,τι το Βερολίνο στις παραμονές του δεύτερου παγκόσμιου πόλεμου: το κέντρο της παγκόσμιας αντιδραστηριός και τότε, έτσι και τώρα μορφοποιείται αθόρυβα ένας νέος παγκόσμιος φασιστικός άξονας: ο άξονας Μόσχα - Βελιγράδι - Πεκίνο - Τεχεράνη.

Δεν είναι τυχαίο ότι σ' αυτόν ηγούνται αντιδραστικές τάξεις που νίκησαν τις πιο μεγάλες επαναστάσεις του καιρού μας: Τη ρώσικη, την κινέζικη, τη γιουγκοσλαβική και τη μεγάλη δημοκρατική επανασταση του Ιράν το 1950.

Η βαλκανική έκδοση αυτού του παγκόσμιου άξονα είναι το "ορθόδοξο τόξο": Αυτό σημαίνει πόλεμος ταυτόχρονα ενάντια στη Δ. Ευρώπη και την Τουρκία. Ο πόλεμος ενάντια στη Δ. Ευρώπη είναι μια αναγκαιότητα για έναν ψηφιαλισμό που έρχεται τελευταίος στο τραπέζι της μοιρασίας του κόσμου. Η διαπίστωση του Μάιο Τσε Τουνγκ ότι η Ρωσία θα ακολουθούσε το δρόμο της χιτλερικής Γερμανίας επιβεβαιώνεται αδιάκοπα. Ο νέος ψηφιαλισμός μπορεί να εξουδετερώσει τους παλιούς μόνο με στρατιωτική υπεροπλία, με την εισβολή και την κατοχή των αγορών. Ο στρατιωτικός γιγαντιαίμος της Ρωσίας "κλειδώνει" με το στρατιωτικό νανισμό και την πολιτική αδυναμία της Δ. Ευρώπης. Γι' αυτό η Ρωσία του πόλεμου Ζιουγκάνοφ - Ζιρινόφσκι συγκεντρώνει τα πυρά της στη "νέα τάξη", δηλαδή στις στρατιωτικά ισχυρές ΗΠΑ, με τον ίδιο τρόπο που ο Χίτλερ συγκέντρωνε τα πυρά του στην Αγγλία.

Η σύγκρουση της Ρωσίας με την Τουρκία δεν είναι παρά ένα επεισόδιο της εκστρατείας περικύλωσης της Ευρώπης. Πρόκειται για το γεγονός ότι η Τουρκία κρατάει τα Στενά μέσα από τα οποία περνάει ο ρώσικος στόλος στη Μεσόγειο.

Η ρώσικη στρατηγική της ελληνοτουρκικής έντασης εξασφαλίζει την περικύλωση της Τουρκίας, που σχεδόν έχει ολοκληρωθεί με Ρωσία, Αρμενία, Ιράν, Ιράκ, Συρία, Βουλγαρία. Με ωμό τρόπο το ΠΑΣΟΚ ομολογεί αυτή τη στρατηγική. Το ΕΛΙΑΜΕΠ, το εργαλείο εκπόνησης στρατηγικής της αστικής τάξης, την υιοθετεί, ενώ υψώνονται οι πρώτες φωνές για συμμαχία με τη Ρωσία από το ΠΑΣΟΚ μέχρι το ΣΥΝ.

Έτσι εξηγείται η διαμόρφωση αυτού του φαινομενικά ετερόκλητου άτυπου πολιτικού μετώπου στη χώρα μας, όπου σταυρός, σφυροδέρπανο, αγκυλωτός σταυρός και μεγαλοίδεατισμός υιοθετούν πανομοιότητη εθνική στρατηγική.

Σήμερα η ορθόδοξη εκκλησία, το υποτιθέμενο ΚΚΕ, η ΠΟΔΑ και η "Χρυσή Αυγή" δαιμονοποιούν Ευρώπη και Τουρκία, ενώ ανοιχτά βρίσκουν στο πρόσωπο της Ρωσίας την πιο φιλική τους δύναμη. Με ταλαντέος και εσωτερικούς συγκλονισμούς ακολουθούν τη στρα-

τηγική του ορθόδοξου τόξου το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ.

Το ΠΑΣΟΚ και η Ν.Δ βαφτίστηκαν ήδη ορθόδοξα κόμματα, ενώ η δεύτερη συγκλονίζεται από τη διαμάχη ανάμεσα στην ορθόδοξη φιλορώσικη γραμμή του Έβερετ και την ευρωπαιόφιλη του Μητσοτάκη. Όσο για το ΣΥΝ, αυτός είναι απλά μια ευρωπαϊκή μεταμφίσει των ρωσόδουλων πρώην κνιτών για να κάνουν εισοδισμό στο ΠΑΣΟΚ.

EIRPHN - ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΟΥΡΚΙΣΜΟ

Αυτός είναι, αγαπητοί φίλοι, ο βαθύς πολιτικός χαρακτήρας του αντιτούρκικου μετώπου σήμερα. Πρόκειται ουσιαστικά για τη συμμαχία του σοβινισμού, που θέλει να πάρει τη ρεβάνς από την Τουρκία για την απώλεια της Κύπρου, με τους πράχτορες της ρώσικης υπερδύναμης.

Η αντιδραστική φύση αυτού του μετώπου εκδηλώνεται στην ομοθυμη και φανατική από όλους αυτούς υποστήριξη της Σερβίας.

Η Σερβία έκανε σε εκατό φορές χειρότερη έκδοση αυτό που έκανε η Τουρκία στην Κύπρο: εθνική εκκαθάριση και προσάρτηση μέρους ανεξάρτητου κράτους, όπως η Βοσνία (εκστρατεία επίσης ενάντια στην Δημ. της Μακεδονίας).

'Ενας αντιτουρκισμός που είναι φιλοσερβισμός δεν έχει τίποτα το προοδευτικό πάνω του και τίποτα το φιλοκυπριακό. 'Ένας τέτοιος αντιτουρκισμός φέρνει τη χώρα μας ντε φάκτο στο άδικο στρατόπεδο, όσες και να είναι οι άδικες πλευρές των τούρκικων διεκδικήσεων στο Αιγαίο. Αν και εδώ οι αμαρτίες είναι μοιρασμένες. Σε όλα σχεδόν τα ζητήματα διαφοράς που από μόνα τους είναι δευτερεύοντα γιατί δεν αφορούν ζωτικά συμφέροντα των δύο χωρών, το δίκιο είναι περίπου στη μέση. Στα 12 μίλια, στον εναέριο χώρο, στην υπαλογρήπιδα, στο FIR είναι το πιο εύκολο πράγμα η συνενόηση και η λύση μέσα από διαπραγματεύσεις.

Αν η επαναστατική και δημοκρατική πρωτοπορία θέλει να κάνει στ' αλήθεια πολιτική, πρέπει να εμποδίσει τα τέρατα που αυτή τη στιγμή κυβερνούν τη χώρα και σέρνουν το λαό μας σε έναν αιματηρό- ακόμα χειρότερα, σε έναν εξετελιστικό πόλεμο, έναν πόλεμο για τον οποίο θα σταμπαριστούμε στην ιστορία σα χιτλερικοί.

Αυτό σημαίνει εκπόνηση μιας άλλης εθνικής στρατηγικής, που θα έχει σα σύνθημα την ενότητα με την Ευρώπη και την Τουρκία ενάντια στο "ορθόδοξο τόξο" του πολέμου και ταχτικό σύνθημα να συζητήσουμε και να λύσουμε τώρα όλες μας τις διαφορές με την Τουρκία.

Αυτός είναι ο δρόμος των πραγματικών αριστερών και διεθνιστών, ο δύσκολος δρόμος της ισχυρούσας σήμερα εθνικής στρατηγικής.

Αυτή πρέπει να αποδειχθεί όχι μόνο αντιλαϊκή, αλλά και βαθιά αντεθνική.

Σ' αυτό το μακρύ αγώνα θα χαλυβδωθεί η νέα επαναστατική αριστερά στη χώρα και αναπόφευκτα θα φτιαχτεί το νέο προλεταριακό κόμμα.

Ο ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Το ψευτοΚΚΕ, το κόμμα του πραξικοπηματισμού μέσα στα συνδικάτα, το κόμμα που δεν αφήνει ποτέ την αντίθετη φωνή να ακουστεί, το κόμμα που έκουψε την Ελλάδα στα δύο για να πάρει εξουσία με τα αγροτικά μπλόκα, το κόμμα που διώχνει με τη βία τους καθηγητές από τις αίθουσες, το κόμμα-πρακτορείο της Μόσχας, αυτό το κόμμα βγήκε μέσα από τη φυλλάδα του να καταγγείλει επιχείρηση φίμωσής του! Την επιχείρηση αυτή είχε το θράσος να κάνει ο υπουργός Δικαιοσύνης Γιαννόπουλος με εξώδικο που έστειλε στο Ριζοσπάστη για να ανακαλέσει την κατηγορία που εξαπέλυσε εναντίον του ότι έδωσε εκβιαστικά εντολή σε δικαστές να καταδικάσουν αγρότες που συμ-

μετείχαν στα μπλόκα.

Είναι σαφές ότι το εξώδικο του Γιαννόπουλου δεν είναι επιχείρηση φίμωσης της σοσιαλφασιτικής φυλλάδας, αλλά μία ελάχιστη δημοκρατική αντίδραση απέναντι στη χθενία σοσιαλφασιτική δημαγωγία. Συγκεκριμένα, ο Ριζοσπάστης δημοσίευσε σα θέση της ιδιαίτερης της εφημερίδας ανακοίνωση της Πανθεσσαλικής Επιτροπής, η οποία ανέφερε τα εξής: «Σε διατεταγμένη υπηρεσία κάτω από τον εκβιασμό και την πίεση του Υπουργού Δικαιοσύνης, εισαγγελείς και δικαστές έστησαν βιομηχανία δικών και μοίρασαν καταδίκες συναδέλφων». Αυτή η κατηγορία εμφανίστηκε από το Ριζοσπάστη σα θέση της εφημερίδας χωρίς να δημοσιεύεται παράλ-

ηλα κανένα στοιχείο που να τη στηρίζει. Ο Γιαννόπουλος, ενεργώντας σαν ιδιώτης και χωρίς να χρησιμοποιήσει κάποιο κυβερνητικό όργανο ή κάποια εξουσία που του δίνει η θέση του, αμύνθηκε με ένα εξώδικο με το οποίο ζητούσε την ανάκληση του δημοσιεύματος, με το μέσο δηλαδή που έχει στη διάθεσή του κάθε ιδιώτης για να αμυνθεί ενάντια σε μία ψευδή είδηση που δημοσιεύεται για το άτομό του.

Σ' αυτό το εξώδικο το ψευτοΚΚΕ απάντησε με ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου της ΚΕ, η οποία ανέφερε ότι πρόκειται για «προκλητική και αντιδημοκρατική εκστρατεία κατά της εφημερίδας του

συνέχεια στη σελ. 7

ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΟΥΣ ΧΟΤΖΙΚΟΥΣ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

στρατηγούς του να φεύγουν. Ακόμα δεν ξέρουμε πώς θα αντιδράσουν οι δημοκρατικοί στο Βορρά ούτε και αν μπορούν να αντιδράσουν, αφού δεν υπάρχει λαϊκό δημοκρατικό κόμμα. Σε κάθε περίπτωση πάντως το ευρωπαϊκό αστικό παχύδερμο έχει αποφασίσει να ξένοντάσει τον Μπερίσα και να τον θυσιάσει για να μην υπάρξει εμφύλιος. Η Ευρώπη προτιμάει παράδοση της Αλβανίας στην παραδόσεις την "εξέγερση". Όμως ο Νότος λέει ότι δεν ξέρει τίποτα για κυβέρνηση εθνικής ενότητας και Σοσιαλιστικό Κόμμα και προχωράει τα πονία του. Στην πραγματικότητα ο Νότος είναι το ίδιο το Σοσιαλιστικό Κόμμα, που παίζει το συνθημένο διπλό παιχνίδι σε βάρος των Ευρωπαίων. Και το παιχνίδι πιάνει, πάντα με τη μαχητική ενίσχυση του βρομερού Κλίντον.

ΟΛΜΕ: ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

Την προηγούμενη βδομάδα το ποσοστό της απεργίας είχε μόλις περάσει το όριο του μισού σε πανελλαδικό επίπεδο, κι αυτό για κάθε δημοκράτη καθηγητή σήμανε την αποχώρησή του από την απεργία-παγίδα. Αυτός ήταν κι ο λόγος που στην συνέλευση της προηγούμενης Τρίτης οι σύντροφοί μας είχαν τη σιωπηλή συμφωνία του κόσμου όταν δήλωσαν ότι επέστρεφαν στο σχολείο, αφού οι καθηγητές πια στην πλειοψηφία τους βρίσκονταν πια στα σχολεία.

Έτσι, αυτό που χαρακτήρισε την προηγούμενη βδομάδα ήταν η επιστροφή των περισσότερων καθηγητών στα σχολεία. Αυτή την τάση, που εγκυμονούσαν πολλοί καθηγητές τις τελευταίες βδομάδες και δεν μπορούσε να εκφραστεί εξαιτίας των τεχνασμάτων και της ψυχολογικής βίας των πολιτικάντηκων της ΟΛΜΕ, εκδήλωσαν επιτέλους με ανακούφιση οι περισσότεροι απ' αυτούς.

Αν αυτό, όμως, ήταν μια φυσική στάση από μέρους των καθηγητών, δεν ήταν ανάλογη η αντίδραση των συνδικαλιστών της ΟΛΜΕ σ' αυτό το φαινόμενο. Έτσι η ΟΛΜΕ για πρώτη φορά σ' αυτή τη βδομάδα παίρνει απόφαση για συνέχιση της απεργίας γνωρίζοντας πια καθαρά ότι το ποσοστό των απεργών είναι πολύ χαμηλό. Μόλις το ένα τέταρτο του κλάδου απεργεί.

Μια απόφαση καθόλου φυσική για ένα δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα, πολύ φυσική, όμως, για μια συνδικαλιστική ηγεσία φασιστική και πραξικοπηματική. Γιατί τέτοια αποκαλύφθηκε πια ότι είναι η ηγεσία της ΟΛΜΕ.

Μέσα σ' αυτά, λοιπόν, τα πλαίσια η ΟΑΚΚΕ κάλεσε τους καθηγητές, τους ελάχιστους πια δημοκράτες καθηγητές που μπορεί ν' ακολουθούν αυτούς τους πραξικοπηματίες, να γυρίσουν στα σχολεία. Τίποτε πια δε δικαιολογεί την παραμονή τους σ' αυτό το φιάσκο.

Και κάτι ακόμα: Τώρα πια η συνέχιση της αποχής απ' τα σχολεία και η ομηρία ενός μέρους των μαθητών με στόχο την πραγματοποίηση πολιτικών σχεδιασμών ξένων προς τους καθηγητές και εχθρικών προς τη δημοκρατία είναι εγκληματική πράξη.

ΚΑΝΕΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΕΧΤΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ, ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΑ.

Ο λαός μας πολύ γραφικά συμβούλεψε:

*"Πριχού να γίνει το κακό και τελειωθεί το πράμα,
πρέπει να σέβεται κανείς να μη γενεί το σφάλμα·
μα σα γενεί το σφάλσιμο, καλό ποτέ δεν κάνουν
χίλια σαπούνια και νερά το στίμα δεν το βγάνουν".*

Το πόσο αλήθεια υπάρχει στους παραπάνω λαϊκούς στίχους φάνηκε τόσο από το αποτέλεσμα της κινητοποίησης στα δικαστήρια μετά την αγωγή που κατέθεσαν γονείς ενάντια στην ΟΛΜΕ, όσο και από τις γελοίες ανακοινώσεις της ΟΛΜΕ για τοποθέτηση βόμβας στα γραφεία της.

Από πολλά δημοσιεύματα του Τύπου, λοιπόν, που ακολούθησαν φάνηκε ότι τα παραπάνω "σαπούνια" δεν μπόρεσαν να ξεπλύνουν τους "ρύπους" από τα βιτσιόζικα τεχνάσματα της ΟΛΜΕ, που σπίλωσαν ίσως ανεπανόρθωτα αυτό το συνδικάτο.

Μια πτώση όμως που δεν μπο-

Όχι στα σχέδια του υπουργείου Εργασίας για τη μείωση των ωρών εργασίας και του εργατικού μεροκάματου

Προκλητικά σχέδια ενάντια στην εργατική τάξη και γενικότερα στους εργαζόμενους έκαναν την εμφάνισή τους από το Υπουργείο Εργασίας. Πρόκειται για τα σχέδια που ονομάστηκαν "μέτρα ενάντια στην ανεργία" και στοχεύουν στο χτύπημα του εργατικού μεροκάματου και του μισθού.

Σύμφωνα μ' αυτά προβλέπεται μείωση του ωραρίου σε 30 ώρες τη βδομάδα με αντίστοιχη μείωση των αποδοχών.

Με ένα γενικό υπολογισμό, αυτό σημαίνει ότι οι μηνιαίες αποδοχές του ανειδίκευτου εργάτη θα πέσουν γύρω στις 30.000 δρχ. Σύμφωνα με τα σχέδια του υπουργείου αυτά τα λεφτά θα πάνε στον άνεργο που θα δουλέψει τις υπόλοιπες ώρες.

Πρόκειται πραγματικά για το πιο ...φιλεύσπλαχνο σύστημα επιδότησης ανέργων! Ένα σύστημα που με τον πιο ωμό και αδιστακτο τρόπο καλεί τον ήδη εξαθλιωμένο εργάτη να πληρώσει όλους τους ανέργους.

Στην πραγματικότητα, αυτό που βρίσκεται πίσω από τα "μέτρα για την ανεργία" είναι η ραγδαία πτώση του εργατικού μεροκάματου.

Μια πτώση όμως που δεν μπο-

ρεί παρά να γνωρίσει την αντίσταση όλου του εργαζόμενου λαού.

Ο σοσιαλφασισμός και ο κρατικός ρεφορμιστικός συνδικαλισμός χτύπησαν τη συνδικαλιστική οργάνωση του βιομηχανικού προλεταριάτου και κοίταζαν να πιάσουν τα πόστα στην κρατική υπαλληλία για να τη χρησιμοποιήσουν στα πολιτικά τους σχέδια.

Από την άλλη πλευρά υπήρξε μία αδυναμία του επαναστατικού συνδικαλιστικού κινήματος να οργανώσει το βιομηχανικό προλεταριάτο, με αποτέλεσμα να φαίνεται σήμερα αδύναμο να υπερασπίσει το ψωμί του και να δέχεται νέες επιθέσεις, που το καταδικάζουν στα τελευταία όρια της πείνας και της εξαθλίωσης.

Όμως κάτι τέτοιο δεν μπορεί με τίποτα να προδικάσει και την επιτυχία των αντιδραστικών σχεδίων.

Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο. Μπορεί η ίδια η κυβέρνηση να πιστεύει πως η δηλωμένη αντίθεση της εργατικής τάξης στα σοσιαλφασιστικά κινήματα να είναι έκφραση, από τη μεριά της, της αποδοχής μιας πολιτικής πείνας για τον εργαζόμενο λαό.

Τα πράγματα όμως είναι τελείως διαφορετικά. Το αίτημα για πραγματικές αυξήσεις στο μεροκάματο και στο μισθό είναι σήμερα η έκφραση των διαθέσεων όλων των εργαζόμενων και αυτή είναι η βάση για την οργάνωση και τον αγώνα των εργατών. Το δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα, παλεύοντας για την απόκρουση της σοσιαλφασιστικής επίθεσης ενάντια στην Ευρώπη, όπως αυτή εκφράζεται με τα αντιδραστικά κινήματα, πρέπει ταυτόχρονα να δώσει την πάλη του για την υπεράσπιση του ψωμιού των εργατών σε μια αναπτυξιακή κατεύθυνση για τη χώρα.

Στο βάθος η απόκρουση της σοσιαλφασιστικής επίθεσης, ανοίγει το δρόμο σε μια τέτοια πορεία. Όμως εδώ συγκρούονται δύο γραμμές. Μια γραμμή που θέλει την ένταση της εκμετάλλευσης απέναντι στην εργατική τάξη και η γραμμή που θέλει το χτύπημα του σοσιαλφασισμού να είναι προς όφελος της εργατικής τάξης, της πραγματικής ανάπτυξης της χώρας και της δημοκρατίας!

Σ' αυτή τη δεύτερη κατεύθυνση βρίσκεται η αντίσταση στα σχέδια του υπουργείου.

ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΝΙΤΕΣ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΜΗΚΟΣ ΚΥΜΑΤΟΣ

Σα μια δύναμη του νέου αντιδραστικού καθεστώτος που ζητάει να βάλει τη χώρα μας κάτω από τη ρώσικη "προστασία" και να τη σύρει ενάντια στην Ευρώπη, η χιτλερική "Χρ. Αυγή" βρίσκεται πάντα να υποστηρίζει με πάθος τα ταξικά εργαλεία του σοσιαλφασισμού: αγρότες, ναυτεργάτες και τώρα καθηγητές.

Έτσι, στην εφημερίδα της 7-12 Μάρτη, σελ. 8, σε άρθρο με τίτλο «Καθηγητές και αγώνας» γράφει:

«Σε λίγες μέρες συμπληρώνονται δύο μήνες αφ' ότου οι καθηγητές ζεκίνησαν τις απεργιακές τους κινητοποιήσεις. Σε όλο αυτό το διάστημα ζεκίνησαν κι άλλες απεργίες οι οποίες όμως σταμάτησαν σχετικά πρόωρα. Χαρακτηριστικότερη είναι η περίπτωση των δασκάλων, οι οποίοι, ύστερα από δύο εβδομάδες αγώνα έκριναν πως τα -όποια- αιτήματά τους βρήκαν την ποθητή δικαίωση. Πάνω σ' αυτό τον ισχυρισμό όμως απευθύνονται κάποιες ενστάσεις, που μι-

μονή, ξαφνικά κόπασαν για όχι και τόσο σαφείς λόγους. Το αποτέλεσμα όμως παρέμεινε ένα κυρίως. Μια τεράστια μερίδα του Ελληνικού λαού ξέφυγε από τα πλαίσια του συμβατικού και ήπιου αγώνα, για να υιοθετήσει μια στάση καθαρά ριζοσπαστική και ανυποχώρητη. Μια στάση που η θυσία είχε τον πρώτο λόγο. **Ακριβώς την ίδια τακτική, και μάλιστα με ευρύτερη χρονικά διάρκεια, τηρούν και οι καθηγητές.** Άνθρωποι μισθοσυντήρητοι, με οικογένειες, τρέχοντα έξοδα και προσωπικές ανάγκες αποφάσισαν να παραμερίσουν κάθε συμβατικότητα και φιλοτομαρισμό για να εμπλακούν σ' έναν αγώνα που μέρα με τη μέρα μάλλον "πρώνει" παρά εξουθενώνει.

Προφανώς λοιπόν, μια νέα εποχή ανατέλλει. Μια πιο σκληροπυρηνική εποχή. Μια εποχή λυσσαλέων αγώνων, ανυποχώρητης διεκδικητικότητας, αυταπάρνησης και θυσίας. Και βέ-

βαια, δεν θα ήταν υπέρ του δέοντος αισιόδοξος όποιος πίστευε πως οι συγκεκριμένοι αγώνες αποτελούν τον πρόγγελο για αντίστοιχα ριζοσπαστικούς εθνικούς αγώνες» (σ. η υπογράμμιση δική μας).

Είναι καταπληκτική η ιδεολογική και πολιτική συγγένεια του παραπάνω κειμένου με οποιοδήποτε κνίτικο. Είναι ασύλληπτος ο τρόπος με τον

ΖΩΝΗ: ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΜΠΟΔΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Η προσπάθεια του ψευτοΚΚΕ να χρησιμοποιήσει τους άνεργους της επισκευαστικής Ζώνης στα αντιδραστικά πολιτικά του σχέδια απέτυχε σε πρώτη φάση.

Ο “πενθήμερος αποκλεισμός” του υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας, λόγω της μαζικής αποχής των εργατών, μετατράπηκε σε μία γελοιότητα. Μια ομάδα 20-100 “Κνιτών”, ξεκομμένη από τις διαθέσεις των χιλιάδων εργατών της Ζώνης, έδωσαν την απογευματινή τους ωραιά παράσταση έξω από το υπουργείο χωρίς θεατές και χωρίς... αντίπαλο!

Πέρα όμως από το κωμικό του γεγονότος, υπάρχει ένα σοβαρό πολιτικό ζήτημα: Το χτύπημα της επισκευαστικής Ζώνης.

Το ψευτοΚΚΕ, μέσα από τις ηγεσίες των συνδικάτων της Ζώνης που ελέγχει, εφαρμόζει εδώ και αρκετό καιρό μια σαμποταριστική-διαλυτική γραμμή στα πλαίσια του αντιευρωπαϊκού-αντιεφοπλιστικού μετώπου.

Η ταχική του βρίσκεται στο χτύπημα της ανταγωνιστικότητας της Ζώνης στη διεθνή αγορά, μέσα από τη δημιουργία ενός κλίματος αστάθειας, σε μια περίοδο κρίσης στον τομέα των επισκευών.

Δύο είναι τα βασικά στοιχεία αυτής του της πολιτικής.

Το ένα είναι η συνέχιση της ταχικής να μην υπογράφεται η συλλογική σύμβαση του κλάδου για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά. Με την ταχική αυτή η Ζώνη, όπως το 1996, έτσι και εφέτος θα βρίσκεται κάτω από ένα καθεστώς ανωμαλίας. Ανά πάσα στιγμή το ψευτοΚΚΕ μπορεί με την πρόφαση της υπογραφής της σύμβασης να κάνει απεργία, κρατώντας σε ομηρία τα καράβια και χτυπώντας έτσι την κύρια δύναμη της Ζώνης, την ταχύτητα της επισκευής.

Η υπογραφή της σύμβασης, θεσμός που μπήκε στη Ζώνη τα τελευταία χρόνια από την πάλη των συντρόφων μας, πέρα από την προστασία του μεροκάματου και των κατακτήσεων των μεταλλεργατών, εκτός από το διάστημα της πάλης για την υπογραφή της στις αρχές του κάθε χρόνου, εξασφάλιζε μια περίοδο σταθερότητας στη λειτουργία της Ζώνης, πράγμα που ήταν βασικό για την προσέλκυση των καραβιών.

Το άλλο είναι η δημιουργία ενός αντιεφοπλιστικού-αντιευρωπαϊκού κλίματος με βίαιες κινητοποιήσεις “αγανακτισμένων” μειοψηφιών με στόχο την πολιτική ανωμαλία στον Πειραιά.

Γι' αυτές τις “κινητοποιήσεις” το ψευτοΚΚΕ προσπαθεί να χρησιμοποιήσει την αγανάκτηση των ανέργων της Ζώνης βάζοντας μπροστά αιτήματα για την ανακούφιση των ανέργων. Η στάση του στο ζήτημα του “πενθήμερου αποκλεισμού” είναι χαρακτηριστική.

Ενώ τη μία μέρα το ΔΣ του Συνδικάτου Μετάλλου Πειραιά αποφάσιζε συγκέντρωση και πορεία στο ΥΕΝ με βασικά αιτήματα την άμεση επιδότηση των ανέργων και τη συνταξιοδότηση στα 55, την άλλη μέρα πραξικοπηματικά αλλάζουν

την απόφαση και κυκλοφορούν προκήρυξη στο Λιμάνι για “πενθήμερο αποκλεισμό” στη βάση ενός κουβά αιτημάτων, το περιβόητο πάκετο των “26 σημείων”, που τους δίνει τη δυνατότητα να ανασύρουν όποιο “σημείο” θέλουν για να συνεχίζουν τις “κινητοποιήσεις”.

Αυτή η προβοκατόρικη-σαμποταριστική τακτική έχει ξεσκεπαστεί πλατιά στους εργάτες της Ζώνης από τους συντρόφους του ΕΡΓΑΣ μέσα από τη μακρόχρονη δράση τους και αποτελεί σήμερα τον καταλυτικό παράγοντα για την αποτυχία των σχεδίων του σοσιαλφασισμού. Αυτός είναι ο κύριος παράγοντας που εμποδίζει το ψευτοΚΚΕ να συσπειρώσει τους εργάτες στις προβοκάτσιες του και να περιορίζει το εύρος τους.

Αυτό είναι ένα αρκετά θετικό στοιχείο, που από μόνο του όμως δε φτάνει για να κρατήσει τη Ζώνη όρθια στη σαμποταριστική και προβοκατόρικη επίθεση. Αυτό που αποτελεί σήμερα το κύριο ζήτημα για τη Ζώνη είναι, μέσα από το χτύπημα του σοσιαλφασισμού, να συγκροτηθεί το πιο πλατύ πολιτικό μέτωπο για για τη σωτηρία της Ζώνης.

Το ψευτοΚΚΕ, χρησιμοποιώντας τις σφραγίδες των συνδικάτων της Ζώνης που ελέγχει, προσπαθεί να συγκροτήσει ένα πλατύ μέτωπο κάλυψης της διαλυτικής του πολιτικής. Στο μέτωπο αυτό τραβάει δυνάμεις που δε θέλουν αντικειμενικά τη διάλυση της Ζώνης, όπως είναι τημάτα της αστικής τάξης του Πειραιά, κατασκευαστές, έμποροι, βιοτέχνες κ.λ.π., εκμετάλλευμένο τη μονοπάληση του εργατικού κινήματος, αλλά και το αντικυβερνητικό πολιτικό μέτωπο με την εβερτική ΝΔ.

Έτσι έχει συγκροτηθεί μια Συντονιστική Επιτροπή, η οποία διαμόρφωσε μια πρόταση συγκεκριμένων μέτρων που κινούνται σε μια θετική κατεύθυνση για την ανακούφιση των ανέργων και για μια στοιχειώδη βελτίωση της υποδομής στη Ζώνη.

Η Επιτροπή αυτή δε στήριξε τις “κινητοποιήσεις” του ψευτοΚΚΕ, και αυτό είναι κάτι το πολύ θετικό, στο βαθμό που για πρώτη φορά το “μέτωπο κάλυψης” που έστηνε ο σοσιαλφασισμός για τις προβοκάτσιες του γυρίζει ενάντια του.

Όμως για να σάπει αυτό το “μέτωπο κάλυψης” του σοσιαλφασισμού είναι απαραίτητη η εκπόνηση μιας πραγματικής γραμμής για την ανάπτυξη της Ζώνης, με την παράλληλη αποκάλυψη του σοσιαλφασισμού και το πιο πλατύ κάλεσμα για τη συσπείρωση όλων των δυνάμεων για τη σωτηρία της Ζώνης. Βάση ενός τέτοιου μετώπου δεν μπορεί παρά να είναι το ίδιο το εργατικό κίνημα της Ζώνης και η σκληρή αντισοιαλφαστική πάλη μέσα στα πλαίσια του για την κατάκτηση της εργατικής δημοκρατίας και την άμεση προστασία των ανέργων από την πείνα και την εξαθλίωση. Σε μια τέτοια κατεύθυνση δουλεύουν οι δυνάμεις του ΕΡΓΑΣ μέσα στη Ζώνη, και αυτό είναι που έχει φέρει το σοσιαλφασισμό σε δύσκολη θέση.

Ο ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΡΦΕΤΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

και πάθος την ελευθερία τους λιώνοντας κάτω από τις ερπύστριες των τάνκς και σβήνοντας κατά εκατοντάδες χιλιάδες, οι “επαναστάτες” μας δεν έβρισκαν ούτε ένα σύνθημα υποστήριξης. Γιατί οι Βόσνιοι είχαν δήθεν επικεφαλής τους τους μουσουλμάνους εθνικιστές και οι Τσετσένοι δήθεν τη μαφία του Ντουντάγεφ. Ποτέ αυτός ο ελληνικός ψευτοαριστερός μικρόκοσμος δεν υποστήριξε με την καρδιά του ένα αληθινό λαϊκό και εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα της Ανατολής που να στράφηκε ενάντια στους νέους χίτλερ. Τα χιλευτικά κινήματα όμως ξέρουν αμέσως να τα υποστηρίζουν.

Στη βοσνιακή αντίσταση αυτόματα ανακάλυπταν το δάκτυλο της “νέας τάξης” των ΗΠΑ και της Γερμανίας, και στην Τσετσένια το δυτικό παιχνίδι με τα πετρέλαια, όμως στην Αλβανία έκαναν πως δεν πρόσεξαν καθόλου τη σταθερή από την αρχή καταδίκη του Μπερίσα από τις ΗΠΑ και την ουσιαστική πολιτική υποστήριξη που ο Κλίντον έδωσε στο Φ. Νάνο. Έκαναν ακόμα πως δεν είδαν ότι από τις πρώτες στιγμές του πραξικοπήματος η Ευρώπη πήρε θέση με τους πραξικοπηματίες, αφού απαίτησε από τον Μπερίσα “πολιτική λύσης”, δηλαδή να μη χτυπήσει στρατιωτικά το στρατό των αντιπάλων του. Ακόμα πιο σαφή τέτοια θέση πήρε και ο ΟΑΣΕ, δηλαδή το βασικό εργαλείο της ρώσικης μετωπικής πολιτικής μέσα στην Ευρώπη. Για κάτι τέτοιες λεπτομέρειες οι “αντιμπεριαλιστές” μας δε νοιάζονται όταν ο Περισσός λέει “Ζήτω η εξέγερση”.

Κι όμως, σ' αυτό το πρωτοφανές οικουμενικό υπεριαλιστικό αυτι-Μπερίσα μέτωπο, δηλαδή να πολεμήσει απειλής της υπερδύναμη” που λέγεται Γερμανία. Κουβέντα λοιπόν για το λίγο παράξενο γεγονός ότι για πρώτη φορά στην ιστορία του πλανήτη ένοπλη παλλαϊκή επανάσταση βρίσκει τόση κατανόηση από σύσσωμο τον κόσμο των εκμεταλλευτών.

Τόση κατανόηση ώστε να καλείται ο “διγκάτορας” Μπερίσα επί ποινή εξόντωσης να περιλαβεί στην κυβέρνησή τους και το κόμμα των εξεγερμένων, και ύστερα να καλείται ακόμα και αυτή η μικτή κυβέρνηση να κάνει διάλογο, δηλαδή να υποχωρήσει ακόμα πιο πολύ στους “επαναστάτες”.

Και να ήταν αυτή η μοναδική παραξενία αυτής της υπόθεσης. Στη χώρα μας το σκάνδαλο είναι αικαρίο, καθώς εδώ ολάκερη η πολιτική αντίδραση είναι με το μέρος της “εξέγερσης”. Οι πιο φασίστες της ΝΔ, οι πιο εθνικοσιαλιστές στο ΠΑΣΟΚ, το ΔΗΚΚΙ, οι παπάδες και πιο φανατικά απ' όλους οι ναζί της “Χρ. Αυγής” είναι στο πλευρό της αντι-Μπερίσα “εξέγερσης” του Νότου. Είναι τόσο συγκινημένα όλα αυτά τα υποκείμενα με την καταστροφική πανδαισία στο Νότο, αλλά και τόσο γεμάτα δέος απέναντι στην υπεριαλιστική ομοφωνία, ώστε ίσα που ψέλλισαν κάτι με τον Παπαθεμελή για Βόρειο Ήπειρο. Βεβαίως, μπορούμε να φανταστούμε πόσες διαδηλώσεις για την προστασία της μειονότητας θα υποφέραμε αν στ' αλήθεια είχε ξεσπάσει λαϊκή επανάσταση στη Νότια Αλβανία. Αυτόματα θα προστατεύαμε τ' αδέλφια μας από τους “βάρβαρους παλιοαλβανούς” και θα κόβαμε μια καλή φέτα από τη γειτονική χώρα.

Πραγματικά, το Αλβανικό θ

